

Feminisme

SFs ligestillingsordfører Pernille Vigsø Bagge har fremlagt SF's plan for øget ligestilling med forslag om kvoter ved besættelsen af bestyrelser og andre nøglepositioner i samfundet. Og planen har vakt vrede. Og tænketanken Cepos har problemer med at feminisme er identisk med "venstrefløjsfeminisme" medens de borgerlige feminister ikke kommer til ord. Feminisme skal redefineres.

Jeg var for ca. 1 måned siden til en konference om vold i familierne, hvor Lykke Friis var oplægsholder fordi hun er ligestillingsminister. Hun brugte lejligheden til, medens hun slog hovedet tilbage, og samtidig strøg hånden gennem håret, tydeligt at gøre opmærksom på, at det ikke lige var hende at være ligestillingsminister, men at det fulgte med, da hun blev miljøminister. Skønt! Danmarks ligestillingsminister mener feminisme er blevet et Fy-ord, og at det ord må ud af debatten for at kunne sætte ligestillingen på dagsordenen. En ligestilling der ikke er resultatlighed, men som er op til den enkeltes indsats. Vær nu din egen lykkes smed!

"Det virker så gammeldags at tale om feminisme," høres det blandt fremadstræbende unge kvinder, og der tegnes et meget usympatisk billede af de kvinder, der var en del af kvindebevægelsen. DF's ligestillingsordfører er enig i, at kvinder ikke må være ofre, og at de selv har ansvaret for at skabe deres eget liv. Debatten udviser foragt for de mange kvinder, som gennem tiden og gennem mange år, i alle lande verden over, har forsøgt, som det mindste at opnå at blive omfattet af menneskerettighederne og ikke være underlagt den mand, hun var blevet gift med, eller som hun blev kontrolleret af.

Jeg vil rette nogle misforståelser i den historik, der tegnes i de borgerlige feministers udsagn. Jeg vil gøre opmærksom på at brugen ordet feminisme først blev en del af kampen for lige rettigheder sidst i 70'erne og ikke var det sidst i 60'erne, som det refereres.

De forholdsvis få kvinder, der i 68 satte kvindekampen på dagsordenen havde ikke feminismen som ideologi. Hovedparolen var "Ingen kvindekamp uden klassekamp". Kvinderne var socialister. Der var en klar politik hvor kvinderne ønskede ligeløn, ret til at bestemme over egen krop, fri abort, og lige ret til uddannelse. En politik, der fandt sin parallel i klassekampen, som også skulle omfatte kvinderne, men hvor kvinderne ofte så sig sat udenfor dagsordenen, og derfor etablerede en separatistisk organisation, hvor de fælles kræfter skulle findes.

Jeg er uendelig træt af fremstillingen af kedelige kvinder uden BH, som var vrede. Vi var markante for at blive hørt, men vi havde det så skægt og og var med i en bevægelse, som var frigørende. Det var en inspirerende, humorfyldt, og energisk tid, som Lykke Friis ville have haft godt af at have været en del af. Nu kan hun stå alene, som hurtigsnakkende fodboldfan. Hun kan selv og vil selv, et tydeligt offer for den konstruktivisme, som har elimineret tanken om et fællesskab, som har gennemsyret hele universitetsverdenen, og som i hvert fald ikke vil vide af en kvindebevægelse, der kunne være en klods om hendes og deres ben. Hun er en del af sin historie og derfor af kvindebevægelsen, og det kan hun roligt være taknemmelig for. Og det ville være et godt udgangspunkt at have for at debattere ligestilling i Danmark og på globalt plan idag 2011. Men her har hun og andre borgerlige liberale feminister et problem. For at sætte gang i skabende og forandrende processer kræver, at der etableres fællesskaber, en fælles bevidsthed og det er svært

foreneligt med individualismen. Lykke Friis har jo som hun udtrykker det omvendt ligestilling i sit hjem. Manden tager sig af hvad hun skal have på, altså hvordan hun skal tage sig ud, jakke, kjole eller hvad? Så hun har ikke behov for mere.

Så selvom mange kvinder igennem de sidste 40 år har fået langt bedre forhold i Danmark, så er der stadig mange kvinder, der ligesom mange mænd ikke får mulighed for uddannelse, gode løn og arbejdsforhold og et godt liv. Anders Fog og hans efterfølgere bl.a Lykke Friis har en politisk dagsorden, hvor klassekampen er erklæret død og kvindekampen deraf også må erklæres død. Og derfor er det uinteressant hvad feminister mener, derfor er der klage over ikke at blive hørt forståelig, for de har ingenting at komme med andet end: Du er din egen lykkes smed, vi kan selv, vi behøver ikke kønskvotering, vi kommer til orde på grund af vores egen indsats ikke på grund af vores køn. Et synspunkt der bringer os tilbage til borgerskabets døtre, og de skal nok klare sig.

For fællesskabet: temmelig uinteressant